

WRAAK

Wie is wie in Wraak?

Het verhaal dat in *Wraak* wordt verteld, vloeit voort uit het conflict dat in *Mocro Maffia* beschreven werd. Het begon met de beruchte dubbele liquidatie in de Staatsliedenbuurt in Amsterdam, eind 2012. Een overzicht van de hoofdrolspelers in *Wraak* is hieronder weergegeven, samen met de bijnaam die de recherche aan hen linkt. Een volledige namenlijst is achter in dit boek te vinden.

VERMEENDE GROEP

HOUSSINE AIT S./BENAOUF A.

Houssine Ait S. ('Hoes')
Benaouf A. ('Ben')
'Suarez'

VERMEENDE GROEP

GWENETTE MARTHA

Gwenette Martha
Naoufal F. ('Noffel')
Najeb Bouhbouh ('Bo')
Najib Himmich ('Ziggy')

CONTACTEN

Mitchell Jansen ('Kleine')
Jeffrey S. ('J')
Youssef O. ('Boots')
Hicham M. ('Furby')
Rami M. ('Willem')
Zakaria Z. ('Freaks')
Kamal O. ('Pakkoe')
Nabil Amzieb ('Lange')
Mohamed H. ('Rotje')
Quincy S. ('Rasta')
Don M. ('Loempia')

CONTACTEN

Eaneas Lomp ('Verdachte')
Massod Amin Hosseini ('Jack Sparrow')
Dani M. ('Chinga')
Derkaoui van der Meijden ('Pirki')
Chahid Yakhlaf
Chafik Yakhlaf
'Hitler'

OVERIG

'Taba'

Wouter Laumans
& Marijn Schrijver

WRAAK

Het vervolg op Mocro Maffia

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2019

De uitgeverij heeft getracht alle rechthebbenden van het illustratiemateriaal te achterhalen. Diegenen die desondanks menen rechten te kunnen doen gelden, worden verzocht contact op te nemen met de redactie.

© Wouter Laumans & Marijn Schrijver, 2019

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2019

Omslagfoto: *Opsporing Verzocht*

Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3621 5

ISBN 978 90 488 3622 2 (e-book)

NUR 339

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Canadese autoriteiten doen op 19 april 2016 een inval bij een hostingbedrijf in Toronto. De actie heeft een duidelijk doel: de servers van de Nederlandse telecoaanbieder Ennetcom. Een bedrijf dat handelt in BlackBerry-toestellen met pgp-technologie (*pretty good privacy*). De servers staan vol met miljoenen berichten die gebruikers van Ennetcom de afgelopen jaren onderling hebben verstuurd.

De dure telefoons werden online en in spyshops verkocht aan klanten die graag uit het zicht van de autoriteiten wilden communiceren. De pgp-toestellen zijn erg populair onder criminelen. In het milieu werd lange tijd aangenomen dat de mailberichten die met de toestellen verstuurd werden, niet te ontcijferen waren. Met de inval in Toronto komt daar een einde aan. Het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) slaagt erin om de servers van Ennetcom te kraken.

Wanneer analisten van de recherche de eerste zoektermen loslaten op de servers, kunnen ze een grote glimlach niet onderdrukken. De data bevat een schat aan berichten waarin de ene na de andere liquidatie tot in detail wordt beschreven. Het zal leiden tot doorbraken in een flinke reeks moordonderzoeken.

De berichten zijn verstuurd door ingewikkelde e-mailadressen. De recherche kan zien onder welke bijnamen deze contactgegevens op andere telefoons stonden opgeslagen. Ook uit de inhoud van de berichten komen namen naar voren. De politie heeft de

afgelopen jaren onderzoek gedaan naar de personen die horen bij deze bijnamen. Als de recherche een account kon linken aan een verdachte, was de puzzel nog lang niet compleet. Want wie zegt dat een verdachte de telefoon ook daadwerkelijk in handen had op het moment dat belastende berichten werden verstuurd?

Er is bijvoorbeeld gekeken of de bijnamen van Ennetcom-accounts ook gebruikt werden in het dagelijks leven van verdachten. En of afspraken en andere gebeurtenissen die beschreven worden door een account overeenkomen met het leven van de verdachte. Maakte de account gebruik van een zendmast in de buurt van de woning van een verdachte?

Door te speuren naar persoonlijke details in de pgp-berichten, zijn er tientallen verdachten naar voren gekomen in verschillende politie-onderzoeken. In *Wraak* beschrijven we aan de hand van de bevindingen van het Openbaar Ministerie verschillende zaken. Zo hopen wij inzicht te geven in de achtergronden van een reeks liquidaties en andere geweldsdelicten die sinds 2014 speelden in de onderwereld. De moorden kenmerkten zich door grof geweld, zware wapens en veelal jonge daders en slachtoffers. Meerdere onschuldige personen kwamen om het leven door vergissingen van huurmoordenaars.

Verschiedende strafzaken lopen nog. In andere gevallen heeft de rechtbank verdachten al schuldig bevonden, maar volgt er nog een hoger beroep. Het is daarom belangrijk om te benadrukken dat verdachten in beginsel onschuldig zijn, tenzij de rechter hen schuldig acht. In meerdere zaken hebben advocaten vraagtekens gezet bij de rechtmatigheid van de verkregen data van de Canadese servers. Ook hebben advocaten geopperd dat de berichten niet (achteraf) gemanipuleerd zouden kunnen zijn.

Wraak begint in 2014, als de politie de pgp-berichten nog niet in handen heeft en de inhoud ervan niet kent. De gekraakte pgp-berichten in dit boek zijn soms leesbaarder gemaakt door vertaling van straattaal, het verbeteren van spelfouten en de toevoeging van leestekens.

Proloog

12 juli 2014

(Amsterdam/Oostelijke Eilanden)

'*Bro, everyone ready?*' stuurt de opdrachtgever naar de coördinator. Het is na middernacht. Alles is geregeld. Het wapen, de schutter, een vluchtauto met bestuurder. Het doelwit is bekend, het type en de kleur van de auto waarin hij rijdt, het nummerbord.

De uitvoerders zitten in een gestolen grijze Volkswagen Golf te wachten tot hij zich laat zien. Naast de bestuurder zit Massod Amin Hosseini, een zesentwintigjarige Iraniër, beter bekend als 'Jack Sparrow'. Hij heeft een pistoolmitrailleur in de aanslag en observeert de Conradstraat, een rustige straat in het centrum van Amsterdam.

Het is vermoedelijk niet de eerste keer dat hij als moordenaar ingehuurd is. Begin van het jaar zou hij in Zaandam al een crimineel hebben vermoord. Dat doelwit werd 's ochtends vroeg opgewacht bij zijn auto en met een paar schoten om het leven gebracht. Die moord verliep probleemloos. Ook nu laten ze niks aan het toeval over. Dit wordt een liquidatie volgens het boekje. Massod tuurt in het donker, hij wacht op een zwarte Fiat Punto die elk moment de straat in kan komen rijden.

De dertigjarige Stefan Regalo Eggermont heeft vanavond de troostfinale van het WK gekeken, samen met zijn broer en een

vriend. Oranje won met 3-0 van gastland Brazilië, maar die bronzen plak is geen reden om tot diep in de nacht uitbundig te feesten. Onderweg naar huis spreekt hij nog met zijn broer over de toekomst. Stefan is momenteel vooral thuis met zijn tweejarige zoontje, maar overweegt een baan in het onderwijs. Een andere optie is om met zijn handen te gaan werken.

Als hij afscheid heeft genomen van zijn broer, rijdt hij naar huis. Hij is moe en wil naar bed, maar alle parkeerplekken in zijn straat zijn bezet. Stefan rijdt iets verder door, de Conradstraat in, om te zien of hij daar meer geluk heeft. En inderdaad. Er is een plek vrij. Terwijl hij zijn auto parkeert, komt Massod in actie. Hij rent met zijn pistoolmitrailleur richting de Fiat Punto en opent het vuur. Er klinkt een reeks harde knallen. Stefan heeft geen schijn van kans.

Massod sprint terug naar de grijze Volkswagen Golf. Hij stapt in en de bestuurder trapt op het gaspedaal. Vijf minuten na de schietpartij staat de wagen in lichterlaaie op een verlaten weggetje in Amsterdam-Oost.

's Ochtends stuurt de coördinator weer een nieuw bericht naar de opdrachtgever. 'Bro, slaap je?'

'Ben wakker, bro.'

'Bro, Jack heeft een grote fout gemaakt. Serieus heel groot, bro. Serieus. Man is niet die man. Is niet die kenteken. Is niet die auto. Bro, Sanggg. Ben gewoon doodgeschrokken.'

Massod wist het al meteen. Hij heeft zich vergist. Misschien zag hij het al tijdens het schieten. Het was de verkeerde Fiat Punto. Eentje met een ander kenteken, een andere kleur zelfs. Hij moest een zwarte hebben, maar de auto die hij beschoot was blauw. Hij heeft een 'tata' vermoord.

De coördinator is woedend. Hij is degene die het slechte nieuws aan zijn opdrachtgever moet vertellen. 'We moesten een zwarte Punto hebben, dat heb ik hem duidelijk gezegd.'

verontschuldigt hij zich in een bericht aan hem.

Wie er wel vermoord is, weten de daders dan nog niet. De coördinator spreekt in een van de berichten de hoop uit dat op z'n minst een broer van het beoogde doelwit in de auto zat. De gruwelijke misser heeft allerlei vervelende consequenties. Massod kan fluiten naar zijn beloning, maar de bestuurder van de vluchtauto zal alsnog komen zeuren om zijn geld. Hij had niets met de vergissing te maken.

De dagen na de mislukte aanslag blijft de coördinator briesen over de fout van *hitman* Massod. 'Hoe dom kan je zijn? Serieus? Het is toch duidelijk? Ik heb hem het kenteken en de auto gegeven,' stuurt hij naar een contact.

Inmiddels is duidelijk dat er een totaal onschuldige huisvader om het leven is gekomen. Maar dat is niet wat de woede bij de coördinator veroorzaakt. Het echte doelwit is gealarmeerd. Hij weet nu dat hij gevaar loopt, net als anderen uit zijn groep. Een van de leden heeft naar aanleiding van de mislukte liquidatie zijn auto gecontroleerd en daar een peilbaken ontdekt. Ze zitten al ondergedoken op verschillende adressen. 'Niemand slaapt meer thuis,' weet de coördinator.

'We werken niet meer met hem,' besluiten hij en de opdrachtgever. Massod heeft het verpest. 'Een grote fout gemaakt.' In plaats van een rivaal uit te schakelen, hebben ze een hele groep vijanden wakker geschud. Daar kunnen ze maar een woord voor bedenken: 'Chaos.'

1

24 september 2014

(Amsterdam/Oostelijke Eilanden)

Gaat ze vanavond naar *Pauw* of *RTL Late Night*? Beide programma's willen haar graag aan tafel hebben. Het is woensdagochtend. Janke Verhagen belt met Ellie Lust. Samen met de bekendste woordvoerder van de Amsterdamse politie overlegt ze wat de beste keuze is. De avond ervoor besteedde *Opsporing Verzocht* uitgebreid aandacht aan de moord op haar vriend Stefan. De gewelddadige en nietsontziende onderwereldoorlog heeft een eerste onschuldig slachtoffer geëist.

In een segment van maar liefst negentien minuten pakte het televisieprogramma uit met foto's van Stefan en een reconstructie van de aanslag met acteurs. Er was zelfs een oud fragment uit *All You Need Is Love* te zien, waarin Stefan zijn vriendin in de studio van Robert ten Brink verraste met een emotionele liefdesverklaring. Meer dan een miljoen kijkers zagen in *Opsporing Verzocht* ook een uitgebreid interview met Janke. Daarin vertelde ze dat ze pas ongerust werd toen het heel laat werd en hij niet reageerde op appjes. 'Leef je nog?' had ze hem gestuurd. Toen ze kort daarna ambulances en politieauto's hoorde op het plein achter haar huis wist ze dat er iets mis was. De auto van Stefan was doorzeefd. Haar vriend was opeens weg. De politie had het in de uitzending over een 'afschuwelijke blunder', gemaakt door schutters die er 'genadeloos' op los schieten in woonwijken.

Het had lang geduurd voordat de politie publiekelijk die conclusie trok. Te lang. Pas na twee maanden sloot de recherche definitief uit dat Stefan het doelwit was. In de tussentijd zag Janke de meest idiote theorieën voorbijkomen op internet. Haar vriend, de vader van haar tweejarige zoontje, zou een dubbellevens leiden als crimineel. Ook in de wijk keken mensen haar vaak raar aan. Ze hoorde ze bijna denken: ‘Zij is toch die vrouw van die man die werd doodgeschoten? Dat gebeurt natuurlijk niet zonder reden.’

Sommige ontmoetingen met het onderzoeksteam waren ronduit zenuwslopend, ze voelde zich door de recherche af en toe zelf als crimineel behandeld. Bijvoorbeeld die keer dat ze voor ‘groot nieuws’ naar het bureau moest komen en twee dames haar meedeelden dat nu ook de politie tot de conclusie was gekomen dat Stefan onschuldig was. Iets wat ze zelf natuurlijk allang wist. Na de uitzending van *Opsporing Verzocht* zal hopenlijk voor iedereen duidelijk zijn dat Stefan voor de verkeerde is aangezien. ‘Deze zaak ligt waarschijnlijk in het verlengde van de reeks liquidaties zoals die begonnen is in de Staatsliedenbuurt,’ zo stelde Ellie Lust.

In de media en op straat ging inmiddels ook de naam rond van het échte doelwit: Omar L., een jongen uit de buurt. Hij reed net als Stefan in een Fiat Punto en parkeerde zijn auto regelmatig in dezelfde straat.

Terwijl Janke nog belt met Ellie Lust gaat de deurbel. Haar moeder rijdt in haar rolstoel naar de voordeur. Een moment later komt ze terug de woonkamer in en onderbreekt het gesprek van haar dochter: ‘Er staat een Marokkaanse jongen bij de deur, hij vraagt naar jou,’ zegt ze. Janke besluit op te hangen.

‘Zou je wel gaan?’ vraagt haar moeder bezorgd, maar Janke twijfelt niet. Ze pakt haar sleutels, loopt naar buiten en trekt de deur achter zich dicht. Met wiebelende benen staat hij zenuw-

achtig voor haar. Hij is echt megajong, denkt Janke. Een jongen in spijkerbroek, met een babyface.

‘Ben jij Janke?’ vraagt hij.

Janke knikt.

‘Was Stefan jouw man?’

‘Ja.’

‘Ik ben Omar,’ zegt hij dan. ‘Weet je wie ik ben?’

‘Ja.’

Dan begint Omar onbedaarlijk te huilen. Het lijkt minuten te duren. De jongen snikt, tranen rollen over zijn wangen. Janke moet zich inhouden om geen arm om zijn schouder te slaan.

‘Ik zag je op *Opsporing Verzocht*,’ vertelt hij als hij zijn emoties weer een beetje onder controle heeft. ‘Ik moest naar je toe.’

Janke voelt medelijden, het verdriet van deze jongen lijkt oprecht.

‘Het spijt me zo,’ snikt Omar.

‘Wat spijt je dan? Jij hebt de trekker toch niet overgehaald?’

‘Ze moesten mij hebben. Ze kwamen voor mij.’

Omar vertelt over de avond van de moord op Stefan. ‘Ik was om één uur thuisgekomen en ik zat op mijn PlayStation. Toen kwam mijn zus en zei dat er allemaal politie bij mijn auto stond. Ik keek naar buiten, maar er stonden geen agenten bij mijn auto. Er stond wel politie verderop in de straat. Toen ben ik naar buiten gegaan en zag ik jou aankomen. Ik heb je gezien, die avond. Je had een grijze joggingbroek aan en je was aan het bellen.’

Omar vertelt dat hij een halfuurtje eerder dan Stefan zijn auto verderop parkeerde. Dertig minuten, denkt Janke. De schutters liepen hun echte doelwit maar *nét* mis. Als de dingen iets anders waren gelopen, dan had haar zoontje nu nog een vader gehad.

Het echte doelwit had diezelfde avond meteen door dat de schutters de verkeerde hadden gepakt. ‘Ik ben die nacht meteen naar België gegaan,’ vertelt Omar. ‘Ik hoop dat je me niet

verkeerd begrijpt, maar ik heb heel lang gehoopt dat Stefan wél wat op zijn kerfstok had,' zegt hij dan.

'Dat begrijp ik.'

'Ik snap niet zo goed waarom ze mij moesten hebben. Ik zit niet in deze wereld. Ik studeer gewoon.'

'Dat wil ik allemaal niet weten,' kapt Janke hem af. Ze heeft hier nu geen behoefte aan. 'Ik ben blij dat je bent gekomen. Je hebt me hier heel erg mee geholpen.'

Het gesprek duurt misschien wel tien minuten. 'Ik hoop dat het vanaf hier goed met je gaat,' zegt ze dan, terwijl ze hem een knuffel geeft.

Omar zegt dat hij wil helpen. In de uitzending van *Opsporing Verzocht* kwam naar voren dat er waarschijnlijk getuigen zijn die zich nog niet hebben gemeld bij de politie. 'Ik ga met de recherche praten,' belooft hij. Ook zal hij hangjongeren uit de buurt die niet met de politie willen praten, opdragen dat toch te doen.

Dan loopt hij weg.

Janke haalt haar sleutels tevoorschijn en doet de voordeur weer open. In het halletje zit haar moeder met haar oor bijna tegen de deur geplakt. Ze heeft het hele gesprek over haar dochter gewaakt. 'Wat knap van hem,' zegt ze.

Janke pakt haar telefoon en belt Ellie Lust terug. 'Omar is hier net aan de deur geweest,' vertelt ze. Binnen een paar minuten hangt ze aan de lijn met de teamleider van de recherche.

Er is één ding dat die avond nog door het hoofd van Janke spookt. Ze heeft niet tegen Omar gezegd dat ze hoopt dat hij iets nuttigs gaat doen met zijn leven. Hij ontkwam aan kogels die eigenlijk voor hem bedoeld waren. Als er hogere machten zijn, hebben die hem een tweede kans gegeven. Hopelijk doet hij daar wat mee.

2

September 2014

(Amsterdam/Oostelijke Eilanden)

Een dag later komt Omar zijn belofte aan Janke na en praat hij met de recherche. De zaterdag daarna is het zijn vierentwintigste verjaardag. Op dagen die een feest zouden moeten zijn, is het gemis nog groter. Omar is het zes jaar jongere broertje van Youssef, een van de twee jongens die eind 2012 omkwamen bij de beruchte dubbele liquidatie in de Amsterdamse Staatsliedenbuurt. Die wildwestschietpartij schokte de hele stad. Dat Youssef werd doodgeschoten door een groepje huurmoordenaars met automatische wapens kon niemand in de buurt geloven. Nog steeds niet eigenlijk. Hij was altijd die vriendelijke jongen die de kinderen uit de buurt op ijsjes trakteerde als het lekker weer was.

Vijf dagen na de gewelddadige dood van Youssef werd Omar geïnterviewd door de Amsterdamse krant *Het Parool*. Hij wilde het beeld van zijn broer bijstellen. In het gesprek omschreef Omar hem als een echte Amsterdammer met droge humor. 'Ajaxfan tot op het bot. "In hart en manieren," zei hij altijd.' En: 'Youssef was een bekende in de buurt. En zeer geliefd. Hij was helemaal geen drugs crimineel zoals de media hem nu schetsen. Hij liep niet met een wapen of een kogelwerend vest. Hij had geen vijanden. Niemand had iets van hem te vrezen,' aldus Omar. 'We waren beste vrienden. Nick en Simon noemen ze

ons.’ Waarom Youssef geliquideerd is? En van wie die Range Rover was waarin ze zaten? Omar had geen idee. ‘Hij was op de verkeerde plaats op de verkeerde tijd. Pure pech. Hij zat bij de verkeerde mensen in de auto. Je weet toch niet altijd waar iemand mee bezig is.’

De dood van Youssef heeft het grote gezin ondergedompeld in rouw. Vroeger werd er veel gelachen, dat is nu al lang niet meer het geval. Een broertje zit zelfs aan de antidepressiva. Omars leven is voor altijd veranderd. De broers woonden samen in een huis, trokken dagelijks met elkaar op.

Twee jaar na de moord op Youssef lijkt Omar nu zelf verzeild te zijn geraakt in die bloederige onderwereldoorlog. Iemand schakelde een schutter in, regelde een wapen en een vluchtauto met als doel hem te vermoorden. Vlak bij het huis van zijn ouders. Maar waarom?

Dat in de media te lezen is dat Omar het doelwit van een liquidatie is, vinden ze in de wijk ook opmerkelijk. Omar lijkt helemaal niet op een crimineel. Hij lijkt zelfs niet op de stereotiepe Marokkaanse jongen die je op straat ziet hangen, die jongens met een opgeschoren kapsel en jas met dikke bontkraag. Omar is eerder een studentikoos type. Zijn haar wat langer, nette kleding, een brilletje.

Hij is regelmatig te vinden in jongerencentrum De Clutch, bij hem om de hoek. Op een foto uit 2010 poseert hij, naast zijn broer Youssef, tussen alle jongens van kickboksschool MTK die een paar keer per week in het buurthuis trainen. In zijn normale kleren steekt hij een beetje gek af tussen alle jongens in hun kickboksoutfits. Aan de muur van De Clutch hangen posters met inspirerende quotes. WIE GOED DOET, DIE GOED ONTMOET, is er zo eentje. Ze proberen de jongens daar, naast de kneepjes van de kickboksport, ook normen en waarden bij te brengen. Om zo de jonge pupillen op het rechte pad te houden.

Omar had voor zichzelf een toekomst als jongerenwerker in gedachten. Als geen ander wist hij dat de verlokkingen van de straat altijd op de loer lagen. Hij was als tiener al een paar keer met Justitie in aanraking geweest. Relatief kleine vergrijpen: inbraak, diefstal, heling. Maar in 2010 werd hij ook voor een serieuzere zaak gepakt: handel in en bezit van vuurwapens. Mistappen uit zijn jeugd, zou je met een beetje goede wil kunnen zeggen, want inmiddels leek hij zijn leven op de rit te hebben. Hij was serieus bezig met het tweede jaar van de hbo-opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Tot de liquidatie van Youssef in 2012. Leren zat er daarna niet meer in. Omar stopte uiteindelijk met zijn studie.

Nu, na de mislukte aanslag op zijn eigen leven, is hij bang. Continu heeft hij het gevoel dat hij achterom moet kijken. De wijk waar hij opgroeide is niet langer een veilige thuishaven. Achter elke hoek kan gevaar schuilen.

3

2011-2014

(Amsterdam/Staatsliedenbuurt)

Omar is niet alleen het broertje van Youssef, maar ook de neef van Houssine Ait S., een Amsterdamse crimineel die pas net de dertig gepasseerd is, maar al een flinke reputatie heeft. Niet in de media, wel op straat. Daar gaan de wildste geruchten over deze 'Hoes', die ook wel 'De Burgemeester' genoemd wordt. Hij zou in Dubai zitten. Nee, in Panama. Of toch gewoon Marokko misschien? Hij zou ook een plastisch chirurg hebben bezocht, onherkenbaar zijn.

Over één ding is iedereen het echter eens: Hoes is een grote speler in de internationale drugshandel. Een markt waar miljarden in omgaan, met Amsterdam als een van de belangrijkste doorgeefluiken. De cocaïne die criminelen massaal via Antwerpen en Rotterdam naar Europa smokkelen, wordt in de hoofdstad verhandeld. Niet alleen voor gebruik in Nederland, maar ook voor distributie door heel Noordwest-Europa. Vanuit de hele wereld komen criminelen naar Amsterdam voor zaken.

Hoes is al een tijd niet meer in Nederland gezien. Op 7 november 2011 liet hij zich uitschrijven bij de Gemeentelijke Basisadministratie. Maar dat hij al lange tijd niet meer gesignaleerd is in Amsterdam wil niet zeggen dat hij daar niks meer in de melk te brokkelen heeft. Hoes is erelid van zaalvoetbalclub 't Knooppunt in de Amsterdamse wijk De Pijp, een ploeg die al jaren

meedoet op het hoogste niveau. Hoe ze dat doen? Met tonnen van Hoes, vermoedt de recherche. Met het drugsgeld weet 't Knooppunt de grootste talenten en de beste trainer te strikken. Criminelen zitten er op de tribune, hun families in het bestuur.

Dat 't Knooppunt zijn thuiswedstrijden in De Pijp speelt, is geen toeval. Het is de wijk waar Hoes zijn eerste stappen in de criminaliteit zet. Hij speelt er als tiener zelf voor de club, samen met zijn vriend Gwenette Martha, een op Curaçao geboren jongen die ooit nog in de jeugd van Ajax zat. Ook Gwenette kiest voor het criminele pad en maakt in korte tijd een razendsnelle carrière in de drugshandel. In 2012 geldt hij als een van de grootste ABC'ers (Amsterdamse beroepscriminelen).

Dat is ook het jaar waarin de vriendschap tussen Gwenette en Hoes definitief tot een einde komt. Tot dan toe was Hoes nog de rechterhand van de Antilliaanse crimineel, maar hij zou een paar dingen verknald hebben terwijl zijn baas in de gevangenis zat. Daarom maakt Gwenette in 2012 zijn goede vriend Najeb 'Bo' Bouhbouh tot zijn nieuwe adjudant.

Hoes begint voor zichzelf en wordt een concurrent van zijn oude vriend Gwenette. Hij geeft leiding aan een nieuwe groep, met daarin vooral criminelen van Marokkaanse afkomst. Er is een vaste kern waarvan de leden op twee handen te tellen zijn. Een van hen is Benaouf A., een zwager van Hoes. Voor klusjes regelt de groep loopjongens.

De groep Hoes wil in 2012 een grote slag maken. Er is geïnvesteerd in een partij van tweehonderd kilo cocaïne die aankomt in de haven van Antwerpen. Maar het gaat mis. Als een groep Vlaamse criminelen, gespecialiseerd in het 'uithalen' van gesmokkelde drugs, de lading wil ophalen is die spoorloos. De Belgische politie zegt de coke te hebben onderschept, maar de groep Hoes meent dat de uithalers, goede contacten van de groep Gwenette Martha, zelf aan de haal zijn gegaan met de partij.

Als Hoes een strafexpeditie naar Antwerpen stuurt, probeert Martha's nieuwe adjudant Bouhbouh het conflict te sussen. Toch loopt het volledig uit de hand. Op 18 oktober 2012 schieten twee jonge huurmoordenaars Bouhbouh dood voor een hotel in Antwerpen. In de onderwereld is het al snel een uitgemaakte zaak wie deze aanslag coördineerde. Benaouf A., de zwager van Hoes.

Twee maanden na de moord op Bouhbouh in Antwerpen is Benaouf zelf het doelwit in Amsterdam. Er zou inmiddels een bedrag van meer dan een miljoen euro op zijn hoofd gezet zijn door Gwenette Martha, als wraak voor de moord op zijn adjudant. In de Staatsliedenbuurt in Amsterdam-West nemen schutters met Kalasjnikovs Benaouf onder vuur. Hij weet op wonderbaarlijke wijze te ontsnappen door in het water te springen. De daders richten hun wapens daarna op de twee jonge Marokkanen in zijn gezelschap, onder wie Youssef L. Zij overleven de aanslag niet.

In de Amsterdams-Marokkaanse gemeenschap is de impact van de dubbele liquidatie gigantisch. Een 'lokale 9/11', noemen sommigen het. Zulke jonge jongens, met zoveel geweld. Toch blijkt dit pas het startsein te zijn voor veel meer bloedvergieten. De Amsterdamse onderwereld is totaal ontregeld. Een van de slachtoffers is de eenentwintigjarige Rida Bennajem uit Amsterdam-West. Hij had al twee moorden op zijn naam staan, waaronder die op Najeb Bouhbouh, zo zal blijken.

Na een reeks liquidaties is het in mei 2014 de grote Gwenette Martha die – kort nadat hij is vrijgekomen uit de gevangenis – vermoord wordt. In Amstelveen staat hij vlak bij een shoarmazaak als meerdere schutters op hem afkomen. In zijn lichaam tellen de forensische rechercheurs achtentachtig kogelgaten. Wie verantwoordelijk is voor de moord, is onduidelijk. Een scenario dat snel aan populariteit wint, is dat hij uit de weg geruimd is door de groep van Hoes en Benaouf. En dat is niet alleen de

hypothese waarmee de politie aan de slag gaat. Ook op straat zijn er genoeg mensen die denken dat Benaouf en zijn vrienden de oorlog hebben gewonnen. En winnaars hebben fans. Ook al zijn er inmiddels al zoveel doden gevallen, op straat zijn er nog altijd jongens te vinden die zich gretig als soldaten willen aansluiten bij deze criminelen, die ervan dromen om bij de grote gangsters te mogen horen.

4

2011-2014

(Amsterdam/Oostelijke Eilanden)

Een scooter met twee jongens erop rijdt door Amsterdam-Oost als een politieauto zijn zwaailichten aanzet en langsij komt rijden. ‘Stoppen.’ De bestuurder van de scooter heeft geen zin om af te stappen, zijn identiteitsbewijs te overhandigen en de discussie aan te gaan met de agenten. Hij geeft een dot gas en probeert ze af te schudden. De agenten zetten de achtervolging in. De bestuurder van de scooter wil het Oosterpark in rijden, via de smalle paadjes en bruggetjes heeft hij daar aanzienlijk meer kans om te ontkomen. Maar dat weten de agenten in de auto ook, dus rijden ze dicht op de scooter, met de neus van de wagen proberen ze hem van de weg te rijden, hem klem te zetten.

Achter op de scooter zit Mitchell Jansen, in 2011 nog een branieschopper van achttien jaar oud uit de wijk Kattenburg op de Oostelijke Eilanden. Hij heeft een metalen velg in zijn handen die hij en zijn vriend net van een geparkeerde brommer hebben gejat. Vandaar dat ze geen zin hebben om tekst en uitleg te geven. Wanneer de politiewagen weer dichtbij komt, vindt Mitchell het te link worden. Hij vreest dat de agenten hem omver gaan rijden. Hij gooit de velg tegen de voorruit van de politieauto, maar dan knalt de scooter bij een bruggetje in het park tegen een boom. De bestuurder vliegt over het stuur,

krabbelt op en wil er snel weer vandoor gaan. Maar Mitchell is hard met zijn buik tegen de boomstam terecht gekomen en kan niet opstaan. Hij krijgt geen lucht na de klap. Terwijl zijn vriend wegscheurt op de scooter, ziet Mitchell de agenten op hem af lopen. Hij weet overeind te komen en bereidt zich voor om zich flink te verzetten tegen de arrestatie. Toch weten de agenten hem makkelijk te overmeesteren. Ze slaan hem in de boeien en zetten hem achter in de politieauto.

Op Kattenburg gaat de telefoon. ‘Ze zeggen dat ik met dat wiel gegooid heb, maar dat is niet zo hoor!’ hoort zijn moeder Mitchell roepen. Hij heeft met zijn vingertoppen zijn telefoon uit zijn broek weten te toveren.

‘Hé, ophangen jij!’ schreeuwt een agent op de achtergrond. Daarna wordt de verbinding verbroken.

Wanneer de politie op het bureau vraagt wie de Marokkaanse vriend is die reed, houdt hij zijn kaken stijf op elkaar. Hij is geen *snitch*. Voor het eerst in zijn leven belandt Mitchell Jansen in een cel.

Heel onverwacht is dat echter niet. Mitchell is er eentje ‘met een handvat’, zoals oudere Amsterdammers in zijn wijk zeggen. Een jongen met gebruiksaanwijzing, een straatschoffie dat op zijn twaalfde met een brommer al wheelies trekkend door de wijk scheurde. Toch is het ook de jongen die de deur openhoudt voor senioren en beleefd hun boodschappen naar boven tilt. Diegenen die hem wat beter kennen omschrijven hem als een joch dat maar moeilijk zijn draai kan vinden in het leven. Een jongen met wie het later vast allemaal wel goed zal komen, als hij eenmaal wat rustiger wordt.

Anders dan veel jongeren in de wijk Kattenburg komt Mitchell niet uit een gebroken familie. Integendeel. Hij komt uit een hecht doorsneegezin met twee kinderen en heel veel huisdieren. Hij is dol op de dieren en zij op hem. Noa de chihuahua is zijn

favoriet. Toen het gezin naar de fokker ging, koos Mitchell het hondje uit. Noa zat in een hoekje en werd gepest door andere honden. ‘Ik wil die,’ zei hij meteen.

Zijn ouders zijn ras-Amsterdammers die al hun hele leven op de Oostelijke Eilanden wonen, van oudsher een volkswijk die, voordat hij gerenoveerd werd, te vergelijken was met de Jordaan, maar dan aan de andere kant van het centrum. Hij groeit op in het enorme appartementencomplex uit de jaren zeventig dat kronkelend zo’n beetje heel Kattenburg beslaat. Als jongen van de Eilanden kent Mitchell de wijk door en door. Elk steegje, elke gracht.

Zijn vader werkt in een toeristenwinkel in het centrum, zijn moeder is huisvrouw. Hij heeft nog een jonger zusje. Mitchell is een moederskindje. Hoewel ze hem echt wel de waarheid zegt als hij weer rottigheid heeft uitgehaald, ziet zijn moeder in hem nog altijd het onzekere, verlegen kind dat bang was voor grote jongens. Het jochie dat zelfs op zijn eigen verjaardag liever niet in het middelpunt van de belangstelling stond. Ze houdt zielsveel van hem. Soms lijkt het wel alsof zij de enige is die écht tot hem door weet te dringen. De liefde is wederzijds, al wordt Mitchell af en toe wel helemaal gek van haar gevraagd. ‘De rechercheur’ noemt hij haar dan geïrriteerd.

Ook zijn vader is dol op hem. Die ‘ouwe duif’, zoals Mitchell hem soms pesterig noemt, is van het type *tough love*. Hij wil het beste voor zijn zoon, probeert hem uit alle macht, zo goed en kwaad als dat gaat, in het gareel te krijgen. Alleen weigert zijn jongen om naar hem te luisteren. Ze hebben allebei hetzelfde onbuigzame karakter. Daarom botst het nogal eens tussen hen. Pittige ruzies, geschreeuw.

Toen Mitchell in groep vijf zat, werden zijn ouders al door de schoolleiding opgetrommeld omdat hun negenjarige zoontje boos was geworden op zijn gymleraar. Hij had de man dusdanig uitgescholden dat die zich bedreigd voelde. Er waren altijd

consequenties. Toen de negenjarige Mitchell de ramen van een kinderdagverblijf bekogelde met eieren, kreeg hij van zijn moeder een emmertje sop en kon hij het zelf opruimen. En dan was er ook nog die keer dat hij gepakt werd toen hij als twaalfjarige met een zakmes in zijn rugzak rondliep. Het leverde hem een taakstraf op bij Bureau Halt.

Wegkijken doen zijn ouders allerminst, maar dat ze het zwaar hebben met hun puberzoon die altijd een donkere wolk boven zich heeft hangen, is duidelijk. Elke ochtend is het maar weer de vraag hoe Mitchell opstaat. ‘De tombe van Toetanchamon gaat weer open,’ grappen ze aan de ontbijttafel als boven het eerste gebonk te horen is, vaak gevolgd door een vloek. Er is altijd wel wat. De ene keer is het te warm in huis, dan weer te koud. Zou hij misschien een aandoening hebben die zijn opstandigheid veroorzaakt, vragen ze zich soms af. Een gedragsstoornis of zo iets. Ze komen er niet achter. Mitchell weigert om zich te laten onderzoeken. Wellicht dat het helpt als hij gaat sporten, hij is fysiek sterk. Zijn vader laat hem voetballen bij sc Voorland en kickboksen bij Mike’s Gym, maar het lijkt Mitchell niet te interesseren. Het ontbreekt hem vaak aan doorzettingsvermogen.

Om Mitchell ondanks zijn beruchte ochtendhumeur toch op tijd naar school te krijgen, brengt zijn vader hem elke dag. Er is een heel ritueel met een ontbijtje en in de auto klinkt André Hazes. ‘Het is de tijd, de hoogste tijd.’ Zijn vmbo-diploma haalt hij uiteindelijk wel, op de De Berkhoff aan de Wibautstraat.

Mitchell kan moeilijk stilzitten. Behalve als er een brommer voor zijn neus staat. Dan kan hij eindeloos blijven sleutelen. De propvolle kelderbox van de familie is zijn werkplaats. Hij verdient geld door brommers van buurtgenoten te repareren. Er wordt hem geregeld gevraagd om even de varioringen uit een nieuwe Vespa te halen zodat het ding nét wat sneller loopt.

Zijn vader ziet ook wel dat zijn zoon helemaal verknocht is

aan brommers. Misschien kan hij daar later wel iets mee doen. Werken voor een baas gaat het waarschijnlijk niet worden voor Mitchell. Kan hij ooit zijn eigen brommerwinkel beginnen? Wat zijn jongen nodig heeft, zijn succeservaringen waardoor hij zich realiseert dat er ook dingen zijn waarin hij wél goed is. Helemaal pedagogisch verantwoord is het waarschijnlijk niet, maar mede daarom knijpt zijn vader een oogje toe als Mitchell op zijn vijftiende al een scooter koopt.

Zonder al te veel moeite haalt hij later ook zijn autorijbewijs, en gaat hij zelfs op voor zijn motorrijbewijs. Helaas gaat net op dat moment de nieuwe regelgeving in waardoor hij tot zijn eenentwintigste moet wachten om een zware motor te kunnen rijden, dus laat hij het zitten. Een motorrijbewijs is toch niet noodzakelijk. Mitchell heeft een driewielige motorscooter gekocht met geld dat hij heeft geleend van zijn tante. Daar mag je met een autorijbewijs op rijden.

Als een van de weinige jongens die al een rijbewijs hebben, staat Mitchell voor al zijn vrienden klaar. Als hij midden in de nacht gebeld wordt of hij iemand om zes uur 's ochtends op Schiphol kan afzetten, dan doet hij dat.

Wanneer hij niet met scooters in de weer is, is Mitchell vaak buiten te vinden, bij de Albert Heijn op Wittenburg of op het speelpleintje er vlak naast. Daar is hij een van de vele hangjongeren. De meeste kent Mitchell al zijn hele leven. Hij zat op basisschool De Pool, de katholieke 'witte' school op de Eilanden. Islamitische kinderen uit de wijk gaan naar de openbare De Parel.

Hoewel Mitchell 1,76 meter lang is noemt iedereen op straat hem 'Kleine'. Hij maakte pas laat een groeispuurt door, maar toen had hij die bijnaam al te pakken. Er zijn op de Oostelijke Eilanden namelijk meer jongens met dezelfde naam. Zo is er ook een 'lange Mitchell' en een 'grote Mitchell'.

Hij speelt mee in een videoclip van het nummer 'NUON' van een rapper uit de buurt. In het filmpje is Mitchell te zien op zijn MP3-scooter en wordt er druk gezwaaid met vuurwapens, al is het de vraag of ze echt zijn. In een van de kelderboxen op Kattenburg spelen buurtjongens een ripdeal na. Mitchell speelt de rol van een van de rippers. Met zijn helm op houdt hij het zogenaamde slachtoffer onder schot. Daarna gaan de rippers ervandoor met de coke. Op ongeveer de helft van de video staat Mitchell vol in beeld. Petje op zijn hoofd, het schoudertasje van Louis Vuitton dat hij ooit van zijn spaargeld kocht, hangt op zijn borst. Hij kijkt recht in de camera en maakt een stoer gebaar met zijn handen. In de clip scheuren jongens in auto's, op motoren en scooters door de wijk. Ook staan ze met flessen drank in hun handen te springen op de muziek. Op de achtergrond zijn buurtgenoten te zien die langzaam voorbijfietsen en geamuseerd kijken naar de Amsterdamse straatjongens die duidelijk een Amerikaanse gangsterrapclip aan het naspelen zijn.

Een andere populaire hangplek is het Texaco-tankstation bij de molen in Amsterdam-Oost. Daar tanken veel taxi's en gooien ook de jongeren uit de wijk hun scootertjes vol. Omdat er veel straatjongens rondhangen is het ook de plek om de laatste nieuwtjes uit het criminele milieu op te pikken. Sommige jongens rijden voor een van de vele snuiflijnen in de stad, een telefoonnummer dat cocaïnegebruikers bellen wanneer ze een bestelling willen plaatsen. Als de telefoon gaat, wordt een plek afgesproken waar de envelopjes met het witte poeder moeten worden afgeleverd. Sommige snuiflijnen hebben slechts een paar klanten. Andere bedienen er soms wel een paar honderd. Als ze veel klanten hebben, worden snuiflijnen regelmatig voor veel geld doorverkocht.

Op de hangplek worden ook de laatste onschuldige roddels uitgewisseld. Een mogelijke transfer van een sterspeler van Ajax of Real Madrid, de vraag of dat ene mooie meisje uit die winkel

in de stad alweer vrijgezel is, discussies over het beste Surinaamse restaurant van de stad.

Maar de hangjongeren zijn ook berucht in de buurt. Ze staan vaak te blowen met blikjes energydrink in hun handen, maken lawaai, kunnen ontzettend kloten. Het gaat regelmatig verder dan wat je nog kattenkwaad kunt noemen. Dingen worden gesloopt, soms gestolen. De politie treedt stevig op, komt soms met loeiende sirenes aan scheuren. Volgens de jongens was er dan niks aan de hand, ze voelen zich vaak onterecht hard aangepakt. Het wantrouwen naar de politie is groot. Ze kennen Mitchell in ieder geval al jaren bij naam. 'Jansen! Hier komen! Laat je ID zien!'

Maar dat was allemaal nog kinderspel. Kattenkwaad. Nu is het andere koek. Omdat hij de politie heeft bekogeld met een metalen voorwerp wordt hem poging tot doodslag ten laste gelegd. Dit keer komt hij er niet vanaf met een stevige reprimande. Mitchell wordt overgebracht naar het Huis van Bewaring aan de Amsterdamse Havenstraat. Een oud gebouw, naargeestig, lawaaiig. Een gebouw waar volwassen criminelen worden opgesloten in afwachting van hun proces.

De achttienjarige Mitchell houdt zich groot. Hij doet alsof het allemaal weinig indruk op hem maakt. Toch leeft hij helemaal op als zijn moeder schone kleren komt brengen die ruiken naar het wasmiddel van thuis. Ook wil hij graag een vogeltje, een beetje gezelschap in zijn cel. Graag een met een kromme neus, en in een specifieke kleur. De ouders van Mitchell zoeken letterlijk stad en land af om de juiste dwergpapegaai te vinden. Mitchell noemt de vogel Tony, naar Tony Montana, het personage van Al Pacino in de film *Scarface*. Op een gegeven moment wisselt hij de Havenstraat in voor De Koepel in Haarlem. Een verbetering is het niet. De oude koepelgevangenis is al net zo'n ellendig gebouw als dat in de Havenstraat.

De rechter veroordeelt hem uiteindelijk voor een poging tot zware mishandeling, de straf valt lager uit dan de tijd die hij al heeft gezeten. Hij mag weer naar buiten en gaat zelfs weer naar school.

Als eind 2012 de dubbele liquidatie in de Staatsliedenbuurt plaatsvindt, is Mitchell flink van de kaart. Ook hij kent Youssef L., net als alle andere jongens uit de buurt. Ze kwamen weleens in dezelfde shishalounge. Mitchell is nog altijd geen doorgewinterde crimineel, ondanks zijn tijd in de bak, maar dat er na die aanslag in Amsterdam een onderwereldoorlog uitbreekt, ontgaat ook hem niet.